

Ἦρες ὄρες δὲν καταλαβαίνω γρὺ ἀπὸ τὰ λόγια του Χίος. Τὸν ρώτησε μάθημα ὁ δάσκαλος καὶ δὲν ἤξερε γρὺ Ζάκ. (Μαχαιράδ.) || Φρ. Γρὺ δὲ γατέχει (δὲν γνωρίζει τίποτε) Κρήτ. Γρὺ δὲν σκαμπάζει (ταυτόσημ. μετὴν προηγούμεν.) Μακεδ. (Δρυμ.) || Ποίημ.

Κανένας γρὺ δὲν ἐκατάλαβε
μὰ μὴ πρὸς βάρος, λέει, γιατί ὡς κ' ἐγὼ
λίγο καταλαβαίνω ὄντες μιῶ

Λ. Λασκαράτ., Στιχομυθ., 28.

γρουλλάδος ὁ, ἀμάρτ. γρουλ-λ^d αὐς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾱ δ ο ς·
διὰ τὴν ὀπ. βλ. -ᾱ τ ο ς.

Γρὺ λ λ ο μ ᾱ τ η ς 1, τὸ ὀπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γρουλλάκι τό, ἀμάρτ. γρουλ-λάτσι Κῶς Τῆλ. βρουλ-λάτσι Νίσυρ. γουρλάτσι Λέρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ᾱ κ ι.

1) Τὸ χοιρίδιον Κῶς Νίσυρ. Τῆλ. : Ἐγέν-νησεν ἡ γρουλλά μας κ' ἤκαμεν βένδε γρουλ-λάτσια Κῶς. Συνών. γο-
ρουνόπουλο, γροουτσελάκι. 2) Εἶδος θαλασ-
σίου ὀστρέου, ἡ χοιρίνη τῶν ἀρχαίων Λέρ. Συνών. γο-
ρουνάκι 4, γοροουνίτσα, 3 γροουτσέλα 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γρουλλάκης Ἡπ. (Ζα-
γύρ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Νάξ. Πάτμ. Στερελλ. (Μαρκόπ.)

γρουλλακιάζω ἀμάρτ. γουρλατσάζου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. γρὺ λ λ α κ α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾱ ζ ω.

Ἐκπλήττω, ἐκφοβίζω : Γουρλατσάζου τ'ς ὄρνιθις.

γρουλλάκισμα τό, ἀμάρτ. γουρλάτσασμα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. γρὺ λ λ α κ ι ᾱ ζ ω.

Ἐκπληξίς, ἐκφοβισμός.

γρουλλακίδα ἡ, ἀμάρτ. γρουλ-λατσία Κῶς

Ἐκ τοῦ ὑποκορ. γρὺ λ λ ᾱ κ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί δ α.

Ὁ μέχρις ἡλικίας δύο ἐτῶν θῆλυς χοῖρος : Ἐγαστρώθην ἡ γρουλ-λατσία μας. Ἄ μουνονχίσωμεν δὴν γρουλ-
λατσία νὰ τήθ θρέψουμε. Συνών. γοροουνόπουλα,
γοροούνα, γρὺ λ λ α κ ι ν α, μπουζα, μπουζο-
πούλα, σκροφακίδα.

γρουλλακίνα ἡ, ἀμάρτ. γρουλ-λατσίνα Κῶς

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ᾱ κ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ν α.

Γρὺ λ λ α κ ι δ α, τὸ ὀπ. βλ. : Αἰνιγμ.

Γρουλ-λατσίνα ἡ γαστρωμένη | φαμιλιά τῆμ περιμένει
(ἡ πλήρης φαγητοῦ χύτρα). Συνών. σκροφακίνα.

γρουλλάπαρος ὁ, ἀμάρτ. γουλάπ-παρος Κύπρ. Θηλ. γρουλαπ - πάρα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρὺ λ λ η ς καὶ τοῦ οὐσ. ᾱ π πα ρ ο ς, τὸ
ὀπ. βλ. εἰς λ. ἱ π πα ρ ο ς.

Ὁ ἔχων ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ὁ ἵππος, ὅταν κοι-
μᾶται, ὁ ἔχων μεγάλους καὶ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὺς.

γρουλλάπιδο τό, ἀμάρτ. γουρλλάπ'δου Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρὺ λ λ η ς παρὰ τὸ ὀπ., καὶ τὸ τύπ. γ ο ὕ ρ -
λ η ς, καὶ τοῦ οὐσ. ᾱ π ῖ δ ι.

Τὸ ἄωρον καὶ στυφὸν ἀπίδιον ποὺ δὲν καταπίνεται εὐκό-
λως, δημιουργοῦν συχνὰ αἰσθησιν πνιγμοῦ.

γρουλλάς ἐπιθ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ο ς.

Γρὺ λ λ ο μ ᾱ τ η ς, τὸ ὀπ. βλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ.

γρουλλαφιιάζω ἀμάρτ. γουρλαφθιάζω Μῆλ.

Ἐκ συμφυρμού τῶν ρ. γρὺ λ λ ὶ ν ω καὶ ἀ φ τ ι ᾱ ζ ω.

1) Τείνω τὸ οὖς, διὰ ν' ἀκούσω καλῶς. Συνών. ἀ φ τ ι ᾱ -
ζ ω 1, τ ρ ο υ λ α φ τ ι ᾱ ζ ω, τ σ ο υ λ α φ τ ι ᾱ ζ ω. 2) Ὁρ-
θώνω τὰ ὄτα, ἐπὶ ὄνου. Συνών. ἀ φ τ ι ᾱ ζ ω 2.

γρούλλης ἐπιθ. Ἀντίπαρ. Ἰκαρ. Κρήτ. γρούλ - λης Κύπρ. Σῦρ. γρούλ-λ^d η ς Ρόδ. γρούλτης Ἀστυπ. γρούλ'ς Πάρ. (Λεῦκ.) γλῶρης Μῆλ. γκούρλας Ἡπ. (Βαβούρ. Τσαμντ.) γούρλης Σάμ. Θηλ. γρουλλοῦ Κρήτ. γρουλ-λοῦ Ρόδ. γούρλα Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ο ς.

1) Ὁ ἔχων μεγάλους καὶ πρὸς τὰ ἔξω νεύοντας ὀφθαλμοὺς, ὁ ἐξώφθαλμος ἐνθ' ἄν.: Εἶντα γρούλ-λης ἐν ὁ μισταρκός σου! Κύπρ. Ὁ Μανόλης εἶναι γρούλτης Ἀστυπ. Αὐτονοῦ τοῦ γλῶρη φοβάται κανεῖς νὰ βλέπη τσι ματάρες δου Μῆλ. Περάσανε οἱ χειλοῦδες, οἱ γρουλλοῦδες, οἱ κακὲς μελαναχεῖ-
λες (ἐξ ἐπιδ.) Κρήτ. || Αἰνιγμ.

Ἀπὸ παε καὶ 'ς τὴν θυροῦ | θυροῦ τὴ θειά μου τὴ γρουλλοῦ
καὶ σεῖ τὰ κολαράκια τζη | καὶ μαζώνει τὰ φειράκια τζη
('ς τὴ θυροῦ = εἰς τὴν θυροῦ, χωρίον τῆς ἐπαρχίας Μα-
λεβιζίου· ἡ κρησάρα μετὴν ὁποῖαν κρησαρίζουν τὸ ἄλευρον)
αὐτόθ. 2) Ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς λημῶντας Κύπρ. 2) Συνθη-
ματ., ἐξυπνος, ἀ ν ο ι χ τ ο μ ᾱ τ η ς Ἡπ. (Βαβούρ. Τσαμντ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) καὶ ὡς ἐπών. Λέρ.

γρουλλί τό, ἐνιαχ. γρουλ-λί Λέρ. Τῆλ. γρουλ-λί Κά-
λυμν. Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Κῶς Χάλκ. γρουλ-λ^d ι Ρόδ. βρουλ-λί Νίσυρ. Χάλκ. βρουλ-λ^d ι Ρόδ. γουρλι Νίσυρ. γουρλ-λί Κάλυμν. Πληθ. γρουλ-λία Λέρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρὺ λ λ ο ς ὡς ὑποκορ.

Ὁ μικρὸς χοῖρος, τὸ χοιρίδιον ἐνθ' ἄν.: Ἡ σκρόφα μας ἤκαμεν δώδεκα γρουλ-λιά Κῶς Ἐχω ἓνα γρουλ-λί μου-
νονχάρι αὐτόθ. Τὸ ἄσπρο τὸ γρουλ-λί ἤφ'κα το Πασκά-
τικο (= γιὰ τὰ Χριστούγεννα) αὐτόθ. Τὴν ἀρχιχρον-νιάμ
βου καζ-ζανεύγου, τρῶν δὲ βρουλ-λιά (ἀρχιχρον-νιά =
ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Σεπτεμβρίου· καζ-ζανεύγου = καζα-
νεύουν, κάμνουν ἀπόσταξιν οὔζου) Νίσυρ. || Φρ. Κάν-νω
γρουλ-λιά (ροχαλίζω) Κάλυμν. Ὑρίζει σὰν τὸ β βρουλ-λί
(γυρίζει σὰν τρελλός) Χάλκ. || Παροιμ.

Τοῦ γουρλ-λιού τὸ 'νι κι ἂν κόψης, πάλι νὰ μονίξ-ζη
θέλει

(καὶ ἂν κόψης τὸ ὄνι τοῦ χοίρου, δηλ. τὸ ρύγχος, πάλιν θὰ
σκάπτῃ· αἱ κακαὶ ἐξεις δυσκόλως ἀποβάλλονται) Κάλυμν.
|| Ἀσμ.

Δὲν σε καταχρειάζομαι γλαστοὶ μέσ' 'ς τὴν αὐλή μου,
γιὰ νὰ μαλάσσω πίτερα, νὰ τρώῃ τὸ γρουλ-λί μου
Καρ. (Ἀλικαρνασσ.)

Τοῦ παπποῦ μου τὸ σπιτάκι | ποὺ 'έν ἔχει φρουκαλάκι,
νὰ ποσύρη τὴν αὐλήν του, | νὰ ταῖσῃ τὸ γρουλ-λίν του
Τῆλ.

